

דף לב.

הרמב"ם הל' בבורות פ"ז ה"ח

עין לעיל דף לא: עין משפט ד

עין משפט א.

הרמב"ם הל' ערכין וחרמין פ"ז ה"ה

עין משפט ב.

וְאַחֲר הַמְּחָרִים קָרַקֵּע או מַטְלָטָלִין **הָרִי אֶלָּו נְתַנֵּין לְפָהָן** שֶׁבָּאוֹתוֹ מִשְׁמָר. בְּשֻׁעָה שְׁהָרִים חָרְמִי כְּהַנִּים כֹּל זָמָן שֶׁהָן בְּבֵית הַבָּעָלִים הָרִי הָן הַקָּדֵש לְכָל דָּבְרֵיהֶם. שֶׁגָּאָמֵר (וַיָּקָרָא כָּז-כָּח) כָּל חָרָם קָדֵש קָדְשִׁים הַזָּא לְה". נְתַנֵּנוּ לְפָהָן הָרִי הָן כְּחָלִין לְכָל דָּבְרֵיהֶם. שֶׁגָּאָמֵר (בָּמְדִבָּר יְח-יַד) כָּל חָרָם בְּיִשְׂרָאֵל לְקָדְשָׁה:

דף לב:

הרמב"ם הל' בבורות פ"ז ה"ח

עין לעיל דף לא: עין משפט ד

עין משפט א.

ג. **כָּסֶף** **מְשָׁנָה:** ואחד המחרים קראקע או מטלטלים וכו'. (בפ' שמיני) דערכין (דף כ"ח) א'יר חייא בר אבין החרים מטלטלים נותנן לכל כהן שירצה שנאמר כל חרם בישראל לך יהיה החרים שדורתיו נותנן לכاهן שבאותו משמר שנאמר כשרה החרם לכاهן תהיה אחיזתו ונגמר לכاهן מגול הנגר ומকשי עלה בגمرا ולקיש מטלטלין לקרקענות ומתරץ לאו תנאי היא דaicaca דמקיש ואיכא דלא מקיש כמי' לא מקשין ופירש' לאו תנאי היא ר' יהודה ור' שמעון איפליגו לעיל בהא דרבנן מקיש ו/or' לא מקיש וידוע דהלהה כר' לי' לגבי ר'ש: חרמי כהנים כל זמן שהם בבית הבעלים הרי הם הקדש וכו'. שם (דף כ"ט):

שוו"ע יוז"ד סימן שו סעיף ה

ה. ה. הבכור בזמן זהה ישנה הכהן עד שיפול בו מום, ושותחו ע"פ ס. מומחה ואוכלו בכל מקום ע, ומאכללו אפילו לעכו"ם ס. הגה: ואכילו לכלבים צ.

-
- ס. והיום שאין לנו מומחין בעין ג' כמו בס"י ש"ט סעיף ב'.
ע. וכשהוא טריפה אסור להנות ממנו. ש"ך ס"ק ו', וכדלקמן בס"י ש"ז.
פ. מהרש"ל כתוב דaicא בזה איסור דרבנן להאכלו לעכו"ם, משום בזון קדשים.
צ. והרבה פוסקים אוסרים ליתנו לכלבים ועכ' צריך ליזהר בדבר. ש"ך ס"ק ז'.